

HOLY INNOCENTS FALLOWFIELD

The Great Vigil of Easter
READINGS Year C

Easter Vigil: FIRST READING

A reading from the book of Genesis:

In the beginning when God created the heavens and the earth,
then God said, 'Let us make humankind in our image, according to our likeness;
and let them have dominion over the fish of the sea,
and over the birds of the air, and over the cattle,
and over all the wild animals of the earth,
and over every creeping thing that creeps upon the earth.'

So God created humankind in his image, in the image of God he created them;
male and female he created them. God blessed them, and God said to them,
'Be fruitful and multiply, and fill the earth and subdue it;
and have dominion over the fish of the sea and over the birds of the air
and over every living thing that moves upon the earth.'

God said, 'See, I have given you every plant yielding seed that is upon the face of
all the earth, and every tree with seed in its fruit - you shall have them for food.
And to every beast of the earth, and to every bird of the air, and to everything
that creeps on the earth, everything that has the breath of life,
I have given every green plant for food.'

And it was so.

God saw everything that he had made, and indeed, it was very good.
And there was evening and there was morning, the sixth day.

سفر پیدایش

در آغاز، هنگامی که خدا آسمانها و زمین را آفرید،
سرانجام خدا فرمود: "انسان را شبیه خود بسازیم، تا بر حیوانات زمین و ماهیان دریا و پرندگان
آسمان فرمانروایی کند."
پس خدا انسان را شبیه خود آفرید. او انسان را زن و مرد خلق کرد
و ایشان را برکت داده، فرمود: "بارور و زیاد شوید، زمین را پر سازید، بر آن تسلط یابید، و بر
ماهیان دریا و پرندگان آسمان و همه حیوانات فرمانروایی کنید.
تمام گیاهان دانه‌دار و میوه‌های درختان را برای خوراک به شما دادم،
و همه علفهای سبز را به حیوانات و پرندگان و خزندگان بخشیدم."
آنگاه خدا به آنچه آفریده بود نظر کرد و کار آفرینش را از هر لحاظ عالی دید. شب گذشت و صبح
شد. این، روز ششم بود.

EASTER VIGIL: Second Reading

A reading from the book of Genesis:

After these things God tested Abraham. He said to him, 'Abraham!'

And he said, 'Here I am.'

He said, 'Take your son, your only son Isaac, whom you love, and go to the land of Moriah, and offer him there as a burnt-offering on one of the mountains that I shall show you.' So Abraham rose early in the morning, saddled his donkey, and took two of his young men with him, and his son Isaac; he cut the wood for the burnt-offering, and set out and went to the place in the distance that God had shown him. On the third day Abraham looked up and saw the place far away.

Then Abraham said to his young men, 'Stay here with the donkey; the boy and I will go over there; we will worship, and then we will come back to you.'

Abraham took the wood of the burnt-offering and laid it on his son Isaac, and he himself carried the fire and the knife. So the two of them walked on together.

Isaac said to his father Abraham, 'Father!' And he said, 'Here I am, my son.' He said, 'The fire and the wood are here, but where is the lamb for a burnt-offering?'

Abraham said, 'God himself will provide the lamb for a burnt-offering, my son.'

So the two of them walked on together. When they came to the place that God had shown him, Abraham built an altar there and laid the wood in order. He bound his son Isaac, and laid him on the altar, on top of the wood. Then Abraham reached out his hand and took the knife to kill his son.

But the angel of the Lord called to him from heaven, and said, 'Abraham, Abraham!' And he said, 'Here I am.' He said, 'Do not lay your hand on the boy or do anything to him; for now I know that you fear God, since you have not withheld your son, your only son, from me.' And Abraham looked up and saw a ram, caught in a thicket by its horns. Abraham went and took the ram and offered it up as a burnt-offering instead of his son. So Abraham called that place 'The Lord will provide'; as it is said to this day, 'On the mount of the Lord it shall be provided.'

The angel of the Lord called to Abraham a second time from heaven, and said, 'By myself I have sworn, says the Lord: Because you have done this, and have not withheld your son, your only son, I will indeed bless you, and I will make your offspring as numerous as the stars of heaven and as the sand that is on the seashore. And your offspring shall possess the gate of their enemies, and by your offspring shall all the nations of the earth gain blessing for themselves, because you have obeyed my voice.'

مدتی گذشت و خدا خواست ابراهیم را امتحان کند. پس او را ندا داد: "ای ابراهیم!" ابراهیم جواب داد: "بلی، خداوندا!"

خدا فرمود: "یگانه پسرت یعنی اسحاق را که بسیار دوستش می‌داری برداشته، به سرزمین موریا برو و در آنجا وی را بر یکی از کوههایی که به تو نشان خواهم داد بعنوان هدیه سوختی، قربانی کن!"

ابراهیم صبح زود برخاست و مقداری هیزم جهت آتش قربانی تهیه نمود، الاغ خود را پالان کرد و پسرش اسحاق و دو نفر از نوکرانش را برداشته، بسوی مکانی که خدا به او فرموده بود، روانه شد. پس از سه روز راه، ابراهیم آن مکان را از دور دید.

پس به نوکران خود گفت: "شما در اینجا پیش الاغ بمانید تا من و پسرم به آن مکان رفته، عبادت کنیم و نزد شما برگردیم."

ابراهیم هیزمی را که برای قربانی سوختی آورده بود، بردوش اسحاق گذاشت و خودش کارد و وسیله‌ای را که با آن آتش روشن می‌کردند برداشت و با هم روانه شدند.

اسحاق پرسید: "پدر، ما هیزم و آتش با خود داریم، اما بره قربانی کجاست؟"

ابراهیم در جواب گفت: "پسرم، خدا بره قربانی را مهیا خواهد ساخت." و هر دو به راه خود ادامه دادند.

وقتی به مکانی که خدا به ابراهیم فرموده بود رسیدند، ابراهیم قربانگاهی بنا کرده، هیزم را بر آن نهاد و اسحاق را بسته او را بر هیزم گذاشت.

سپس او کارد را بالا برد تا اسحاق را قربانی کند.

در همان لحظه، فرشته‌ء خداوند از آسمان ابراهیم را صدا زده گفت: "ابراهیم! ابراهیم!" او جواب داد: "بلی خداوندا!"

فرشته گفت: "کارد را بر زمین بگذار و به پسرت آسیبی نرسان. الان دانستم که مطیع خدا هستی، زیرا یگانه پسرت را از او دریغ نداشتی."

آنگاه ابراهیم قوچی را دید که شاخهایش در بوته‌ای گیر کرده است. پس رفته قوچ را گرفت و آن را در عوض پسر خود بعنوان هدیه سوختی قربانی کرد.

ابراهیم آن مکان را "یهوه یری" (یعنی "خداوند تدارک می‌بیند") نامید که تا به امروز به همین نام معروف است.

بار دیگر فرشته‌ء خداوند از آسمان ابراهیم را صدا زده، به او گفت:

"خداوند می‌گوید به ذات خود قسم خورده‌ام که چون مرا اطاعت کردی و حتی یگانه پسرت را از من دریغ نداشتی،

تو را چنان برکت دهم که نسل تو مانند ستارگان آسمان و شنهای دریا بی‌شمار گردند. آنها بر دشمنان خود پیروز شده،

موجب برکت همه قومهای جهان خواهند گشت، زیرا تو مرا اطاعت کرده‌ای."

EASTER VIGIL: Third Reading

A reading from the book of the Exodus:

As Pharaoh drew near, the Israelites looked back, and there were the Egyptians advancing on them. In great fear the Israelites cried out to the Lord. They said to Moses, 'Was it because there were no graves in Egypt that you have taken us away to die in the wilderness? What have you done to us, bringing us out of Egypt? Is this not the very thing we told you in Egypt, "Let us alone and let us serve the Egyptians"? For it would have been better for us to serve the Egyptians than to die in the wilderness.' But Moses said to the people, 'Do not be afraid, stand firm, and see the deliverance that the Lord will accomplish for you today; for the Egyptians whom you see today you shall never see again. The Lord will fight for you, and you have only to keep still.' Then the Lord said to Moses, 'Why do you cry out to me? Tell the Israelites to go forward. But you lift up your staff, and stretch out your hand over the sea and divide it, that the Israelites may go into the sea on dry ground. Then I will harden the hearts of the Egyptians so that they will go in after them; and so I will gain glory for myself over Pharaoh and all his army, his chariots, and his chariot drivers. And the Egyptians shall know that I am the Lord, when I have gained glory for myself over Pharaoh, his chariots, and his chariot drivers.' The angel of God who was going before the Israelite army moved and went behind them; and the pillar of cloud moved from in front of them and took its place behind them. It came between the army of Egypt and the army of Israel. And so the cloud was there with the darkness, and it lit up the night; one did not come near the other all night. Then Moses stretched out his hand over the sea. The Lord drove the sea back by a strong east wind all night, and turned the sea into dry land; and the waters were divided. The Israelites went into the sea on dry ground, the waters forming a wall for them on their right and on their left. The Egyptians pursued, and went into the sea after them, all of Pharaoh's horses, chariots, and chariot drivers. At the morning watch the Lord in the pillar of fire and cloud looked down upon the Egyptian army, and threw the Egyptian army into panic. He clogged their chariot wheels so that they turned with difficulty. The Egyptians said, 'Let us flee from the Israelites, for the Lord is fighting for them against Egypt.' Then the Lord said to Moses, 'Stretch out your hand over the sea, so that the water may come back upon the Egyptians, upon their chariots and chariot drivers.' So Moses stretched out his hand over the sea, and at dawn the sea returned to its normal depth. As the Egyptians fled before it, the Lord tossed the Egyptians into the sea. The waters returned and covered the chariots and the chariot drivers, the entire army of Pharaoh that had followed them into the sea; not one of them remained. But the Israelites walked on dry ground through the sea, the waters forming a wall for them on their right and on their left.

Thus the Lord saved Israel that day from the Egyptians; and Israel saw the Egyptians dead on the seashore. Israel saw the great work that the Lord did against the Egyptians. So the people feared the Lord and believed in the Lord and in his servant Moses. Then the prophet Miriam, Aaron's sister, took a tambourine in her hand; and all the women went out after her with tambourines and with dancing.

And Miriam sang to them: 'Sing to the Lord, for he has triumphed gloriously; horse and rider he has thrown into the sea.'

وقتی قوم اسرائیل از دور مصریها را دیدند که به آنان نزدیک می‌شوند دچار وحشت شدند و از خداوند کمک خواستند. آنها به موسی گفتند: "چرا ما را به این بیابان کشاندی؟ مگر در مصر قبر نبود که ما را آوردی در این بیابان بمیریم؟ چرا ما را مجبور کردی از مصر بیرون بیاوریم؟ وقتی در مصر برده بودیم، آیا به تو نگفتیم که ما را به حال خودمان واگذار؟ ما می‌دانستیم که برده ماندن در مصر بهتر از مردن در بیابان است." ولی موسی جواب داد: "نترسید! بایستید و ببینید چگونه خداوند امروز شما را نجات می‌دهد. این مصری‌ها را که حالا می‌بینید، از این پس دیگر هرگز نخواهید دید. آرام باشید، زیرا خداوند برای شما خواهد جنگید." آنگاه خداوند به موسی فرمود: "دیگر دعا و التماس بس است. نزد قوم اسرائیل برو و بگو که حرکت کنند و پیش بروند. و تو عصای خود را بطرف دریا دراز کن تا آب آن شکافته شود و قوم اسرائیل از راهی که در وسط دریا پدید می‌آید، عبور کنند.

ولی من دل مصریها را سخت می‌سازم تا در پی شما وارد راهی که در دریا پدید آمده، شوند. آنگاه می‌بینید که من چگونه فرعون را با تمام سربازان و سواران و عرابه‌های جنگیش شکست داده، جلال خود را ظاهر خواهم ساخت، و تمام مصریها خواهند دانست که من خداوند هستم." آنگاه فرشته خدا که پیشاپیش بنی‌اسرائیل حرکت می‌کرد، آمد و در پشت سر آنها قرار گرفت. ستون ابر نیز به پشت سر آنها منتقل شد و در میان قوم اسرائیل و مصریها حایل گردید. وقتی شب فرا رسید، ابر به ستون آتش تبدیل شد، بطوری که مصریها در تاریکی بودند و بنی‌اسرائیل در روشنایی. پس مصریها تمام شب نمی‌توانستند به اسرائیلیها نزدیک شوند. سپس موسی عصای خود را بطرف دریا دراز کرد و خداوند آب دریا را شکافت و از میان آب راهی برای عبور بنی‌اسرائیل آماده ساخت. تمام شب نیز از مشرق باد سختی وزیدن گرفت و این راه را خشک کرد. بنابراین، قوم اسرائیل از آن راه خشک در میان دریا گذشتند در حالی که آب دریا در دو طرف راه، همچون دیواری بلند بر پا شده بود. در این هنگام تمام سواران و اسبها و عرابه‌های فرعون در پی قوم اسرائیل وارد دریا شدند. در سپیده دم، خداوند از میان ابر و آتش بر لشکر مصر نظر انداخت و آنها را آشفته کرد. چرخهای همه عرابه‌ها از جا کنده شدند چنانکه بسختی می‌توانستند حرکت کنند. مصریها فریاد برآوردند: "بیا بید فرار کنیم، چون خداوند برای اسرائیلیها با ما می‌جنگد."

وقتی همه قوم اسرائیل به آن طرف دریا رسیدند خداوند به موسی فرمود: "بار دیگر دست خود را بطرف دریا دراز کن تا آنها بر سر مصری‌ها و اسبها و عرابه‌هایشان فرو ریزند." موسی این کار را کرد و سپیده دم آب دریا دوباره به حالت اول باز گشت. مصری‌ها کوشیدند فرار کنند، ولی خداوند همه آنها را در دریا غرق کرد.

پس آب برگشت و تمام عرابه‌ها و سواران را فروگرفت، بطوری که از لشکر فرعون که به تعقیب بنی‌اسرائیل پرداخته بودند حتی یک نفر هم زنده نماند. به این ترتیب، بنی‌اسرائیل از میان راهی که بر دو طرف آن دیوارهای بلند آب برپا شده بود، گذشتند. اینچنین، خداوند در آن روز بنی‌اسرائیل را از چنگ مصریها نجات بخشید. اسرائیلیها اجساد مصریها را دیدند که در ساحل دریا افتاده بودند. وقتی قوم اسرائیل این معجزه عظیم خداوند را به چشم دیدند، ترسیدند و به خداوند و به بنده او موسی ایمان آوردند. پس از خواندن این سرود، مریم نبییه، خواهر هارون دف به دست گرفت و به رقصیدن پرداخت و زنان دیگر نیز بدنبال وی چنین کردند،

و مریم این سرود را خطاب به ایشان خواند:

"خداوند را بسرایید که شکوهمندانه پیروز شده است، او اسبها و سوارانشان را به دریا افکنده است."

Easter Vigil: Fourth Reading :

A reading from the prophecy of Ezekiel

The hand of the Lord came upon me, and he brought me out by the spirit of the Lord and set me down in the middle of a valley; it was full of bones. He led me all round them; there were very many lying in the valley, and they were very dry. He said to me, 'Mortal, can these bones live?' I answered, 'O Lord God, you know.' Then he said to me, 'Prophesy to these bones, and say to them: O dry bones, hear the word of the Lord. Thus says the Lord God to these bones: I will cause breath to enter you, and you shall live. I will lay sinews on you, and will cause flesh to come upon you, and cover you with skin, and put breath in you, and you shall live; and you shall know that I am the Lord.'

So I prophesied as I had been commanded; and as I prophesied, suddenly there was a noise, a rattling, and the bones came together, bone to its bone. I looked, and there were sinews on them, and flesh had come upon them, and skin had covered them; but there was no breath in them. Then he said to me, 'Prophesy to the breath, prophesy, mortal, and say to the breath: Thus says the Lord God: Come from the four winds, O breath, and breathe upon these slain, that they may live.'

I prophesied as he commanded me, and the breath came into them, and they lived, and stood on their feet, a vast multitude. Then he said to me, 'Mortal, these bones are the whole house of Israel. They say, "Our bones are dried up, and our hope is lost; we are cut off completely." Therefore prophesy, and say to them, Thus says the Lord God: I am going to open your graves, and bring you up from your graves, O my people; and I will bring you back to the land of Israel. And you shall know that I am the Lord, when I open your graves, and bring you up from your graves, O my people. I will put my spirit within you, and you shall live, and I will place you on your own soil; then you shall know that I, the Lord, have spoken and will act, says the Lord.'

حزقیال

قدرت خداوند وجود مرا دربرگرفت و روح او مرا به دره‌ای که پر از استخوانهای خشک بود، برد. استخوانها در همه

جا روی زمین پخش شده بودند. او مرا در میان استخوانها گردانید. بعد به من گفت: "ای انسان خاکی، آیا این استخوانها می‌توانند دوباره جان بگیرند و انسانهای زنده‌ای شوند؟" گفتم: "ای خداوند، تو می‌دانی." آنگاه به من فرمود که به استخوانها بگویم: "ای استخوانهای خشک به کلام خداوند گوش دهید! او می‌گوید: من به شما جان می‌بخشم تا دوباره زنده شوید. گوشت و پی به شما می‌دهم و با پوست، شما را می‌پوشانم. در شما روح می‌دمم تا زنده شوید. آنگاه خواهید دانست که من خداوند هستم." آنچه را که خداوند فرموده بود به استخوانها گفتم. ناگهان سروصدایی برخاست و استخوانهای هر بدن به یکدیگر پیوستند! سپس در حالیکه نگاه می‌کردم، دیدم گوشت و پی بر روی استخوانها ظاهر شد و پوست، آنها را پوشانید. اما بدنها هنوز جان نداشتند. خداوند به من فرمود: "ای انسان خاکی به روح بگو از چهار گوشه دنیا بیاید و به بدنهای این کشته‌شدگان بدمد تا دوباره زنده شوند."

پس همانطور که خداوند به من امر فرموده بود گفتم و روح داخل بدنها شد و آنها زنده شده، ایستادند و لشکری بزرگ تشکیل دادند. سپس خداوند معنی این رؤیا را به من فرمود: "این استخوانها قوم اسرائیل هستند؛ آنها می‌گویند: "ما بصورت استخوانهای خشک شده در آمده‌ایم و همهء امیدهایمان برباد رفته است." ولی تو به ایشان بگو که خداوند می‌فرماید: "ای قوم من اسرائیل، من قبرهای اسارت شما را که در آنها دفن شده‌اید می‌کشایم و دوباره شما را زنده می‌کنم و به مملکت اسرائیل باز می‌گردانم. سرانجام، ای قوم من، خواهید دانست که من خداوند هستم. روح خود را در شما قرار می‌دهم و شما بار دیگر احیا شده، به وطن خودتان باز می‌گردید. آنوقت خواهید دانست من که خداوند هستم به قولی که داده‌ام عمل می‌کنم."

Easter Vigil: New Testament Reading

A reading from St Paul's letter to the Church in Rome:

Do you not know that all of us who have been baptized into Christ Jesus were baptized into his death?

Therefore we have been buried with him by baptism into death, so that, just as Christ was raised from the dead by the glory of the Father, so we too might walk in newness of life.

For if we have been united with him in a death like his, we will certainly be united with him in a resurrection like his.

We know that our old self was crucified with him so that the body of sin might be destroyed, and we might no longer be enslaved to sin.

For whoever has died is freed from sin.

But if we have died with Christ, we believe that we will also live with him.

We know that Christ, being raised from the dead, will never die again; death no longer has dominion over him. The death he died, he died to sin, once for all; but the life he lives, he lives to God. So you also must consider yourselves dead to sin and alive to God in Christ Jesus.

رومیان

هرگز! مگر نمی‌دانید که وقتی به مسیح ایمان آوردیم و غسل تعمید گرفتیم، جزئی از وجود پاک او شدیم و با مرگ او، طبیعت گناه‌آلود ما نیز مرد؟ پس، حال، که قدرت گناه در ما نابود شده است، چگونه می‌توانیم باز به زندگی گناه‌آلود سابق خود ادامه دهیم؟ هنگامی که مسیح مرد، طبیعت کهنه ما هم که گناه را دوست می‌داشت، با او در آب تعمید دفن شد؛ و زمانی که خدای پدر با قدرت پر جلال خود، مسیح را به زندگی بازگرداند، ما نیز در آن زندگی تازه و عالی شریک شدیم. بنابراین، ما جزئی از وجود مسیح شده‌ایم. بعبارت دیگر، هنگامی که مسیح بر روی صلیب مرد، در واقع ما نیز با او مردیم؛ و اکنون که او پس از مرگ زنده شده است، ما نیز در زندگی تازه او شریک هستیم و مانند او پس از مرگ زنده خواهیم شد. آن خواسته‌های پیشین و ناپاک ما با مسیح بر روی صلیب می‌خکوب شد. آن قسمت از وجود ما که خواهان گناه بود، درهم شکسته شد، بطوری که بدن ما که قبلاً اسیر گناه بود، اکنون دیگر در چنگال گناه نیست و از اسارت و بردگی گناه آزاد است. زیرا وقتی نسبت به گناه می‌میریم، از کشش و قدرت آن آزاد می‌شویم؛ و از آنجا که طبیعت کهنه و گناهکار ما با مسیح مرد، می‌دانیم که باید در زندگی جدید مسیح نیز شریک باشیم.

مسیح پس از مرگ زنده شد و دیگر هرگز نخواهد مرد و مرگ بر او تسلطی ندارد. مسیح مرد تا قدرت گناه را در هم بکوبد و اکنون تا ابد زنده است تا با خدا رابطه ابدی داشته باشد. به همین ترتیب، شما هم طبیعت کهنه و گناهکار خود را برای گناه مرده بدانید، اما بوسیله عیسی مسیح خود را برای خدا زنده تصور کنید.

On the first day of the week, very early, they came to the tomb, taking the spices that they had prepared. They found the stone rolled away from the tomb, but when they went in, they did not find the body. While they were perplexed about this, suddenly two men in dazzling clothes stood beside them. The women were terrified and bowed their faces to the ground, but the men said to them, 'Why do you look for the living among the dead? He is not here, but has risen. Remember how he told you, while he was still in Galilee, that the Son of Man must be handed over to sinners, and be crucified, and on the third day rise again.' Then they remembered his words, and returning from the tomb, they told all this to the eleven and to all the rest. Now it was Mary Magdalene, Joanna, Mary the mother of James, and the other women with them who told this to the apostles. But these words seemed to them an idle tale, and they did not believe them. But Peter got up and ran to the tomb; stooping and looking in, he saw the linen cloths lying there; then he went home, amazed at what had happened.

انجيل لوقا

روز یکشنبه، صبح خیلی زود، زنها دارو و عطریاتی را که تهیه کرده بودند، با خود برداشته، به سر قبر رفتند. وقتی به آنجا رسیدند، دیدند سنگ بزرگی که جلو دهانه قبر بود، به کناری غلطانیده شده است. پس وارد قبر شدند. اما جسد عیسی خداوند آنجا نبود! ایشان مات و مبهوت ایستاده، در این فکر بودند که بر سر جسد چه آمده است. ناگاه دو مرد با لباسهایی درخشان و خیره کننده، در مقابل ایشان ظاهر شدند. زنان بسیار ترسیدند و آنان را تعظیم کردند. آن دو مرد پرسیدند: "چرا در بین مردگان به دنبال شخص زنده می‌گردید؟ عیسی اینجا نیست! او زنده شده است! بیاد آورید سخنانی را که در جلیل به شما گفت که می‌بایست به دست مردم گناهکار تسلیم شده، کشته شود و روز سوم برخیزد!" ناگاه زنان گفته‌های عیسی را بیاد آوردند. پس با عجله به اورشلیم بازگشتند تا آن یازده شاگرد و سایرین را از این وقایع آگاه سازند. زنانی که به سرقبر رفته بودند، عبارت بودند از مریم مجدلیه، یونا، مریم مادر یعقوب و چند زن دیگر. ولی شاگردان گفته‌های زنان را افسانه پنداشتند و نمی‌توانستند باور کنند. اما پطرس بسوی قبر دوید تا ببیند چه اتفاقی افتاده است. وقتی به آنجا رسید، خم شد و با دقت به داخل قبر نگاه کرد. فقط کفن خالی آنجا بود! او حیران و متعجب به خانه بازگشت.